

názor jest podkladem více rozhodnutí Nejvyššího soudu, podle kterých na př. podnájemce není oprávněn k návrhu na odklad nuceného vyklizení bytu proti majiteli domu jako straně vymáhající (Rozh. čís. 1482 sb. nejv. s., dále rozh. čís. 1298 sb. nejv. s.). Vdova po zřízení stejně jako podnájemník není v nižádném přímém poměru právním k majiteli domu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Lze připustiti, že povinná bytu neužívala od počátku beze všeho oprávnění, neboť užívala jej mocí práva svého manžela zatím zemřelého. Než mezi zaměstnavatelem stěžovatelčina manžela a povinnou nebylo právních styků a již z tohoto důvodu nelze přiznati Marii R-ové právo, by se proti vymáhajícímu věřiteli domáhala odkladu exekučního vyklizení místnosti ve smyslu zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. Ve směru tom marně poukazuje rekurentka k ustanovením §u 1243 obč. zák. a §u 56 čtvrtý odstavec živn. ř., v úvahu zde nepřicházejícím, pokud se týče k §u 6 zák. ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., jenž předpokládá poměr nájemní, jehož tu nebylo.

Čís. 7069.

Firma, obsahující firmu protokolované veřejné obchodní společnosti, jež jest jediným osobně ručícím společníkem, s dodatkem »komanditní společnost«, jest přípustnou firmou komanditní společnosti.

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 398/27.)

Rejstříkový soud zamítl žádost o zápis odštěpného závodu firmy H. Sartorius Nachf. komanditní společnost a vytkl mimo to pod 2 a), že opověď potřebuje opravy a doplnění mimo jiné i v tomto směru: Nutno zvoliti a opověděti novou firmu vyhovující zákonu a skutečnosti. Podle opovědi jest osobně ručícím společníkem veřejná obchodní společnost pod firmou »H. Sartorius Nachf.« a komanditistou Rudolf S. Firma nové komanditní společnosti může tedy podle čl. 17 druhý odstavec obch. zák. zníti jen: »H. Sartorius Nachf. & Co.« nebo podobně. Nyní opovězená firma: »H. Sartorius Nachf. Komanditgesellschaft« čini dojem, že veřejná společnice, fa »H. Sartorius Nachf.« je sama komanditní společností, což není pravda a schází dodatek označující poměr společenský. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, poukávav k jeho důvodům.

Nejvyšší soud změnil usnesení obou nižších soudů v ten smysl, že vyloučil z usnesení rejstříkového soudu odstavec 2 a).

Důvody:

Podle čl. 17 odstavec druhý a třetí obch. zák. musí firma komanditní společnosti obsahovati jméno aspoň jednoho osobně ručícího spo-

lečníka s dodatkem, naznačujícím společenský poměr. Tomuto požadavku zvolená firma »H. Sartorius Nachf. Komanditgesellschaft«, v českém znění »H. Sartorius nást. komanditní společnost«, plně vyhovuje, neboť obsahuje jméno (firmu) jediného osobně ručícího společníka, totiž firmu protokolované veřejné obchodní společnosti »H. Sartorius nást.«, kdežto společenský poměr, odpovídající nad to i právní povaze společnosti, dostatečně jest vyznačen dodatkem »komanditní společnost«. Lze připustiti, že opověděná firma »H. Sartorius Nachf. Komanditgesellschaft« činí dojem, jakoby firma »H. Sartorius Nachf.« byla sama komanditní společností, avšak ani firma »H. Sartorius Nachf. & Co.«, kterou by nižší soudy pokládaly za vhodnou, nevystihla by zřetelně právního útvaru společnosti, o niž jde, poněvadž by mohla býti právem pokládána za firmu společnosti veřejné. Tato nepřesnost jest jen výsledkem přípustného tvoření firmy komanditní společnosti ve smyslu čl. 17 obch. zák. a lze právní útvar společnosti spolehlivě seznati pravidelně teprve z rejstříkových zápisů. Poněvadž usnesení rekursního soudu v uvedeném právě směru zřejmě odporuje zákonu (§ 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z.), bylo dovolacímu rekursu vyhověti a rozhodnouti o něm, jak se stalo.

Čís. 7070.

Jest-li soud rozepře zároveň soudem knihovním, nemůže povolití prozatímní opatření podle § 382 čís. 6 ex. ř., nelze-li je podle knihovního stavu provéstí. Do usnesení soudu, jímž bylo k žalobcovu návrhu povoleno prozatímní opatření podle § 382 čís. 6 ex. ř. proti žalovanému, ač nebyl knihovním vlastníkem, jest žalovaný oprávněn si stěžovati.

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 424/27.)

Soud první stolice povolil žalobkyni proti žalované prozatímní opatření soudním zákazem zcizení a zatížení domu. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření. Důvody: Podle knihovního lustra jest dosud knihovní vlastníci domu Emilie L-ová a nikoliv žalovaná Josefa S-ová. Měl tudíž soud první stolice především podle § 94 kn. zák. zkoumati, zda knihovní stav připouští zápis, o nějž bylo žádáno, zejména, zda jest žalovaná knihovní vlastníci domu. Poněvadž tomu tak není, právem stěžovatelka namítá, že měl návrh žalující strany na prozatímní opatření soudním zákazem zcizení a zatížení nemovitosti, o niž jde, býti zamítnut. Podle obsahu spisů rozepře byl týž návrh strany žalující usnesením ze dne 26. října 1926 zamítnut. Toto usnesení, ani napadené usnesení nebylo knihovní vlastníci domu doručeno, ač žádaný knihovní zápis dotýká se vlastnického práva Emilie L-ové a nikoliv žalované Josefy S-ové (§ 84 kn. zák.), takže knihovní vlastnice domu neměla ani příležitosti, by se proti knihovnímu zápisu bránila. Přes to pokládá soud rekursní stěžovatelku, proti níž usnesení napadené směřuje, za oprávněnu k podání této stížnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.